

USAs ny-gamla strategi mot Latinamerika ? imperialistisk dominans

USAs ny-gamla strategi mot Latinamerika ? imperialistisk dominans

Den nya nationella säkerhetsstrategin för USA, som nyligen publicerades i ett 33-sidigt dokument, är inte bara ännu ett dokument från den diplomatiska apparaten. Det är ett erkännande av ett projekt för global omstrukturering i en tid av hegemoni-kris: Washington inser att man inte längre kan dominera överallt, så man bestämmer sig för var man ska slå till. Och kartan är tydlig: absolut prioritet ges åt västra halvklotet, lydnad från europeiska allierade och strategisk inringning av Kina, Ryssland och Iran.

Dokumentets politiska kärna är enkel: USA hävdar sig vara en ?suverän republik? omgiven av hot ? militära, ekonomiska, migrationsmässiga, kulturella ? och förbehåller sig rätten att ingripa där dess ?vitala intressen? står på spel. För att försköna detta hänvisas till en påstådd ?benägenhet till icke-interventionism? som ärvt från grundarna, men omedelbart läggs en undantagsklausul till: för ett land med ?så många och olika? intressen är strikt icke-intervention ?inte möjlig?. Det är imperiets gamla moraliska alibi: att proklamera den allmänna principen samtidigt som alla undantag skyddas.

Där infogas den allvarligaste gesten: den så kallade ?Trump-korollariet till Monroe-doktrinen?. I klartext meddelar USA att man återigen kommer att ?bekräfta och genomdriva? idén att västra halvklotet är dess exklusiva inflytandeområde. Ingen makt utanför västra halvklotet ska kunna kontrollera hamnar, gruvor, energinät, digital infrastruktur eller logistikbaser i Latinamerika och Karibien. I praktiken innebär detta att alla relevanta avtal med Kina eller Ryssland blir en fråga om USAs nationell säkerhet. Och det öppnar dörren för hela repertoaren av påtryckningar, sanktioner, mjuka kupper och till och med ?selektiva? militära åtgärder som vi redan känner till allt för väl från Latinamerikas historia.

Men dokumentet begränsar sig inte till Latinamerika. Trumps omsvängning har en global dimension: de europeiska allierade uppmanas att ta på sig större militära utgifter, anpassa sin energipolitik till USA:s fossila expansion och acceptera konfrontationen med Kina och Ryssland som en central punkt på agendan och en grundläggande förutsättning för att behålla statusen som "pålitliga allierade". Det tomrum som uppstår när USA drar sig tillbaka till västra halvklotet måste fyllas av "allierade" som inte har något annat val än att öka sin aggressivitet mot USA:s rivaler, och ta resurser som nu används för sina befolkningars sociala välfärd och använda dem för att köpa US-amerikanska vapen och ersätta de nuvarande omfattande och ekonomiska leveranskedjorna som Ryssland och Kina erbjuder "och som USA själv kommer att fortsätta att åtnjuta" med amerikanska, mindre konkurrenskraftiga och med mycket högre kostnader. Denna dynamik, som redan har prövats med gasimporten efter kriget i Ukraina, kommer bara att fördjupas och minska Europas konkurrenskraft gentemot andra internationella marknader.

Spanien framstår i detta sammanhang som en underordnad "partner" med två huvudsakliga funktioner: För det första, en militär plattform (mot Sahel och Medelhavet) i tjänst hos en strategi som varken definieras av Madrid eller Bryssel, utan av Washington. För det andra, en politisk och kulturell bro till Latinamerika, som man kommer att försöka göra medansvarig för hanteringen av en del av den latinamerikanska migrationen som finns i USA, samt för gemensam marknadsföring av ledare i regionen som är allierade med USA.

För Latinamerika är riskerna direkta. Strategin gör migration och karteller till existentiella hot mot USA och föreslår att man ska sätta in styrkor, även dödliga, bortom landets gränser för att bekämpa dem. Det innebär ökad militarisering av Karibien och Mellanamerika, ökat tryck på regeringar att agera som utkontrakterade gränsvakter, större utrymme för att rättfärdiga invasioner, baser och hemliga operationer. Allt detta under den farliga doktrinen om "fred genom styrka". Samtidigt betraktas västra halvklotet som ett laboratorium för "nearshoring": att flytta industrier från Asien till "vänkskapliga länder" och underordna deras produktionsstruktur USA-företagens behov och den ekonomiska krigföringen mot Kina.

På kommunikationsnivå bekräftar dokumentet något som vi redan sett i praktiken: kognitiv krigföring som statlig politik. Man fördömer "destruktiv propaganda" och "påverkansoperationer" från motståndare, samtidigt som man hävdar USAs mjuka makt som en godartad kraft som inte behöver be om ursäkt för sitt förflutna. I praktiken innebär detta ökat tryck på kritiska medier, ökad

kontroll av digitala plattformar, ökad stigmatisering av alla alternativa berättelser som 'desinformation' eller 'utländsk inblandning'. Kuba, Venezuela och Palestina är redan testbänkar för denna strategi; den latinamerikanska och europeiska vänstern kommer att bli det i allt högre grad.

För Europa, och i synnerhet för Spanien, är dilemmat uppenbart: att fortsätta fördjupa den strategiska underordningen till en makt som återupprustar sitt imperialistiska projekt på ett öppet reaktionärt sätt, eller att söka marginaler för autonomi i en alltmer multipolär värld. Att fortsätta med det första alternativet innebär att ta på sig konflikter som inte är Spaniens, offra energi- och teknologisuveränitet och acceptera att alla relationer med den globala södern alltid kommer att vara villkorade av Washingtons agenda.

USA:s nya nationella säkerhetsstrategi berör oss direkt. Det är inte en avlägsen eller abstrakt text: den definierar hur de militära, finansiella, diplomatiska och mediala resurserna i det viktigaste centrumet för den globala kapitalismen kommer att användas. Arbetsgruppen för strategisk analys inom Asociación Lázaro Cárdenas och Asociación Asturiana de Amistad con los Pueblos har utarbetat en mer omfattande rapport för att analysera detta dokument ur ett latinamerikanskt och europeiskt perspektiv. Slutsatsen är tydlig: om Trump avser att återuppliva Monroe-doktrinen, kan svaret bara bli ökad suverän integration i Vårt Amerika och ett självständigt agerande från Spaniens sida som prioriterar samarbete med de suveräna nationerna i Latinamerika, baserat på våra historiska och kulturella band, framför tillfredsställelsen av USA:s imperialistiska intressen. Det motsatta skulle innebära att utan diskussion acceptera rollen som bakgård... eller underordnad vasall.

Carlos Gonzalez Penalva (kommunikationsansvarig på baskiska Izquierda Unida), Cubadebate 251206 (ZT)

EEUU declara la vuelta de una Doctrina Monroe que nunca llegó a irse del todo

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen 'Mediciner till Kuba'?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72